

Zapisi o slikaru Jakovu Paviću (1927.-2011.)

Sve su to zvuci neke čudne lire

J. P.

Opusti svoj hod, svoje ishodište zrakama sunca otpusti; bo nismo vidjeli osušenu gajetu u sudaru vala, neki trag, prazan i sam na hridi; prošao te, otišao u nepo-vrat. U slici sli-ka pobjegla, u naručje nestala štafelaja.

Samo u sebi, za sebe, tebi progovara sivo u sivo, sivo svjetlo u svjetlu, gotovo bijelo, nasilno bijelo kao trag mjesečine ili, možda neprekidnost traženja i pronalaženja mira u oštrini crta nekih tonaliteta, bijelih nakupina skupljenih pa raštrkanih cijelom plohom u jednome mahu, kad zazivamo *Tina sa zvijezdom na čelu, s iskrom u oku... i ranom tom dubokom... Na ponistri crta oronjena, a jutro prigušije mitsko drivo i siv suhozid sori dane, i koraka nima više. Jedan đir niz cestu nestaje, ali ostaje mitski put...*

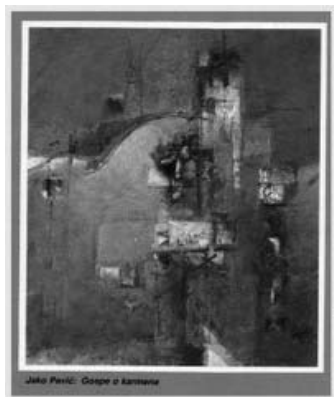
Odzrcaljena o nebesa, govore li srastanja, ili urasla izrastanja opredmećena nezavršenošću, nastala u nama punoćom svjetla nestalna, bljeska svijeta uraslih, a tako živih slika.

O, otoče, u sivilu kista; otplovi li kolur ča zagasije osunčano jutro?

II.

Dolaženje slike

Nepodređena, ali podređenija, jer je drugačija i druga, i sama i samotnija, prava upravo onoliko koliko treba da bi bila nešto kad se nešto kaže i kad imamo što i reći, a ne poreći. Upravo nedvojbeno slika rađa i vodi ishodištu, tonalitetu raspršenu i usredotočenu na boju koja iskazuje čovjekovu samobitnost oslobođene predmetnosti Mediterana u nestajanju, ali i nastajanju motiva u dolaženju; nosimo ga onakva kakva smo i vidjeli dok je naš duh imao spontanost i proživljenost, doživljenost ishodišta.

Tomislav Najev, prof.